

Драган Коларевић

АГЕНЦИЈА ЗА
ДУХОВНИ РАЗВОЈ



ДРАГАН КОЛАРЕВИЋ је рођен је у Љигу 2. 7. 1954. На Филолошком факултету у Београду дипломирао је југословенске књижевности и српско-хрватски језик. Факултативно похађао књижевно-публицистички смер. Повремено је предавао у основним и средњим школама.

Књижевне радове објављивао је у “Студенту”, “Видицима”, “Књижевној речи”, “Књижевним новинама”, “Савременику”, “Књижевности”, “Пољима”, “Синтези”...

Стихови су му уврштени у антологије: *Бескрајни љави кућ, Дечанска звона, Похвала реду вожње, Лица њесника*. Заступљен је у *Анџологији београдске џриче*, као и у другим зборницима и антологијама.

У Дому омладине Београда био је уредник у Клубу младих писаца.

Деловао је у клокотризму.

Члан је Удружења књижевника Србије од 1988.

Објавио следеће књиге: *Ероји смеса*, поезија, едиција “Пегаз”, Књижевна омладина Србије, Београд, 1983; *Језик за зубима*, проза, “Видици”, Београд, 1987; *Велика вејрењача*, поезија, “Видици”, Београд 1992’ *И њо је рай*, проза, “Народна књига”, Београд 1993. (друго издање), СКЦ, Београд 1996; *Ви сте нас озбиљно схваћили*, поезија, “Апостроф”, Београд 1994; *О лојовима и љубави, њоезија*, БИГЗ 1995. (друго издање), “Народна књига”, Београд, 1997; *Велики људи*, проза, “Народна књига”, Београд, 1995; *Ево нама сунца*, поезија, “Дерета”, Београд 1999; *Хајдучка звезда*, проза, “Дерета”, Београд, 1999; *Pure questa e guerra*, проза, “La Valisa”, Бари, 1998; *Шарфер*, роман, “Народна књига”, Београд, 2005.

За књигу песама *О лојовима и љубави* добио награду “Милан Ракић”, 1996. коју Удружење књижевника Србије додељује за најбољу књигу поезије објављену на српском језику у претходној години.

Добитник је “Златног беоцуга” Културно-просветне заједнице Београда, за трајни допринос култури Београда, 1995.

У Телевизији Београд више година је радио хонорарно а у сталном радном односу је од априла 1988. Био је новинар у редакцији вести Јутарњег и Београдског програма, а у рубрку за културу прелази 1989. У априлу 1991. постаје уредник и водитељ Јутарњег и повремено Београдског програма. У новембру 1991. један је од оснивача и водитељ специјалне емисије из културе Београдског програма. Од 1992. уредник је рубрике за културу и емисије из културе Београдског програма. Био је уредник и водитељ око 200 емисија Јутарњег и Београдског програма. Од првог септембра 1994. ради у Информативном програму као уредник и водитељ ТВ Дневника 3 и Дневника 2. Истовремено је заменик уредника рубрике за културу. Оснивач је специјалне емисије из културе “Арт пре”. У информативном програму био је уредник и водитељ више од 300 емисија. Од првог октобра 1997. до фебруара 1999. је у редакцији “Актуелности”. О броју репортажа и ТВ приказа књига нема прецизну евиденцију. Одговорни уредник Културно-забаног програма био је од 1. новембра 1999. до 5. октобра 2000. Од 5. октобра 2000. до данас је уредник емисије у редакцији Документарног програма Културно уметничког програма.

Крајем 1991. и почетком 1992. као резервиста ЈНА би је на источно-славномском ратишту.

У фебруару 1999. постаје помоћник министра културе у Влади Републике Србије. После престанка бомбардовања и потпуног повлачења војске и полиције, као помоћник министра културе радио у Приштини крајем јуна и почетком јула. Од 1. септембра исте године радио је Приштина као члан Југословенског комитета за сарадњу са УНМИК-ом до постављења за одговорног уредника Културно-забавног програма ТВ Београд.

Драган КОЛАРЕВИЋ

АГЕНЦИЈА ЗА ДУХОВНИ РАЗВОЈ

ДУГИ НОС: У центру Београда, у Клубу уметника, културних стваралаца, радника у култури, јавних личности и других посленика јавног живота организован је 13. јануара 1994. дочек српске Нове године. Просторије Клуба, са деценијском традицијом, годину и по дана раније, користећи ратни вртлог и галаму око општинских избора, заузели су неки типови и уметнике брутално избацили на улицу. Одлуком надлежног суда, Клуб је враћен претходним корисницима, али демолиран. Започети су грађевински радови. Само је један салон пристojно уређен, остале просторије и сале су препуне шута, оштећеног инвентара који је напакован до високог плафона карактеристичног за здања зидана између Првог и Другог светског рата.

Док Дући нос изговара овај шексџи камера швенкује по просторијама. На крају се враћа у салон, зауставља се на столу за двадесетак људи, прејуном хране и пића. Рез. Дружа камера, Дући Нос лебди изнад шутца и ошћћћћћћћ инвентара.

ДУГИ НОС: Да вас упознам са лицима која су заузела своја места за столом са обиљем хране и пића:

ЛИЦА:

АКАДЕМИК ЂУКАНОВИЋ, председник Клуба

ХЕКТОР ВУКОВИЋ, хелениста

АЛЕКСАНДАР МОМЧИЛОВИЋ, сликар, професор Ликовне академије

ТОМАШ АДАМОВИЋ, песник, председник Друштва писаца

САВО МИЛОВИЋ, легендарни глумац,

ИВАН ДАНИЛОВИЋ, диригент, православни фанатик

РАДОЈИЦА МАРОЈЕВИЋ, композитор, русофил

Присутни уметници

Камера прајми редослед којим Дући Нос представља лица.

ДУГИ НОС: Касније ће се скупу угледних српских интелектуалаца прикључити:

БАНИ АЈАНОВИЋ, народни редитељ,
БОРБИЈЕ ЖИВИЋ, књижевник, ратни репортер
МИЛИВОЈЕ ВОЈИНОВИЋ, демобилисани ратник
СИНИША, чувар из агенције Несаломиви
РОКАНОВИЋ, власник агенције Bull за утеривање дугова
и проналажење украдених аутомобила

Продавац цвећа

Момци у црним униформама са фантомкама

Рез. Дући Нос – крујно.

ДУГИ НОС: Дајем реч Академику Ђукановићу.

АКАДЕМИК

ЂУКАНОВИЋ: Ове, некада дивне просторије, коначно су посед нашег Клуба. Све судске одлуке су у нашу корист. Морамо наћи начина да обновимо простор, по прописима Завода за заштиту споменика културе, а онда ћемо одржавати симпозијуме, трибине, промоције, изложбе најпознатијих савремених сликара! Ово ће бити дом најзначајнији наших и светских уметника и културних стваралаца. Живели, господо, у то име!

СВИ: Живели!

АКАДЕМИК

ЂУКАНОВИЋ: Господо, у складу са потребама новог времена и ми се морамо преорганизовати, престројити! Наш Клуб овог тренутка постаје Агенција!

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: За срећан живот наше Агенције!

АКАДЕМИК

ЂУКАНОВИЋ: Не прекидај Ахиле! Нисам завршио!

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: Само да наздравим! Живела Агенција!

АКАДЕМИК

ЂУКАНОВИЋ: Дакле наш Клуб је од овог тренутка Агенција за духовни развој!

СВИ: За дане који су пред нама! Да ово зло, које је свуда око нас, што пре прође! За срећну Нову, српску. Прославили смо католичку Нову годину, сада да прославимо и нашу, српску!

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Успео сам да дођем до речи од господина Ахилеја, иначе би свечани чин...

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: Академиче Ђукановићу, ја се зovem, Хектор Вуковић, не зовите ме Ахилејом!

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Ви сте за мене брзоноги Ахилеј. Увек брже од мене дођете до речи.

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: Али ви ми дајете име мог љутог непријатеља! Брзоноги Ахилеј ће мене убити!

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Па не могу да вас зovem брзоноги Хектор!

Док уметници наздрављају и у весељу исцрпљују њих, неко куца на врата.

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Клуб још није отворен за госте, не можете ући, ово је затворена седница Председништва!

ГЛАС

ИЗА ВРТА: Отварајте, ја сам, Ђорђевић Живић!

Улази Ђорђевић Живић са Миливојем Војиновићем.

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Господине Живићу, требало је да дођете пре два сата!

ЂОРЂИЈЕ

ЖИВИЋ: Извињавам се због закашњења. Да вас упознам, ово је мој ратни друг и командант, Миливоје Војиновић. Он је кривац што ја касним.

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Драго ми је, Миливоје Војиновић.
(Ућознаје се са уметницима)

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Ја сам Томаш Адамовић. Који чин имате, господине команданте?

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Ништа посебно, обичан мајор, у резерви.

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Шта радите кад не ратујете? Да се представим, ја сам Александар Момчиловић, професор Ликовне академије.

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Привремено сам незапослен.

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Од чега живите?

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Повремено ме ангажују пријатељи када добију већи посао!

БОРБИЈЕ

ЖИВИЋ: Миливоје Војиновић је архитекта.

САВО

МИЛОВИЋ: Зар држава нема посла за команданте који су је бранили, који су за њу живот стављали на коцку?

БОРБИЈЕ

ЖИВИЋ: Миливоје није радио у државној фирми, господине Миловићу, он је сам био свој газда и у комунизму.

САВО

МИЛОВИЋ: Зашто сте ратовали, ви сте архитекта? Уметник.

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Мобилисали су ме! Ја сам резервни официр, морао сам.

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Па како, колега Војиновићу, иду ти послови које вам дају црвени капиталисти? Може ли да се живи?

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Слабо, никако. Жена ми ради у државној фирми, добија чекове па их издаје без покрића, иде у минус, када цифра падне, продам десет марака, покријемо њен минус. Тако то иде. Ни то не бисмо могли да изведемо да нисам прошле јесени радио код пријатеља у Швајцарској, у пројектантском бироу, и зарадио пар хиљада франака.

Напољу ѿрешии музика уличних ѿрубача, ѿуцају ѿѿшарде.

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Зар за ветеране, хероје одбране српства, нема посла у нашој земљи? Зар морају да одлазе у иностранство да би преживели?

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Нема! То што смо ратовали, за нас је отежавајућа околност. Пре мобилизације имао сам приватну фирму са 40 запослених. Морао сам да је растурим, расформирам због рата. После повратка с фронта, после демоби-

лизације, тражио сам посао, углавном код колега, познаника, чије фирме добро раде али сам добијао овакав одговор: “Нека ти посао да Милошевић, за њега си ратовао. Зашто од нас тражиш посао, нисмо те ми послали на фронт?” А ја сам мислио да је то питање патриотизма и да је свеједно ко те формално позива у рат.

Поново луѓа на вратица. Академик Ђукановић даје знак Томашу да отвори. Улази продавац ружа.

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Откуд ви, колега?

ПРОДАВАЦ: Руже за ваше даме!

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Колега, ако ме очи не варају, овде нема ни једне даме.

БОРБИЈЕ

ЖИВИЋ: Ово је скуп мушких шовиниста!

АКАДЕМИК

ЂУКАНОВИЋ: Нисмо желели да позовемо у овај крш и лом, у прљавштину, наше даме, угледне уметнице. Позваћемо их када обновимо просторије.

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Морамо донети правило да бар тридесет процената чланова Агенције буду даме млађе од тридесет година.

ПРОДАВАЦ: Можда су по вољи цигаре или девизе?

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: У погрешној се цркви молиш, пријатељу. Где нас нађе? Ми смо уметници. Сиротиња.

Томаш испраћа продавца и закључава вратица.

АКАДЕМИК

ЂУКАНОВИЋ: Више ником не отварај!

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Зар је могуће да је ваш статус такав?

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Наравно да је могуће. Док смо ратовали, други су се богатали, а ми сиромашили. Али, молим вас, господо, пустимо рат, то је једна епизода у мом животу коју сам већ заборавио.

АКАДЕМИК

ЂУКАНОВИЋ: Живели, за наше ратнике!

- ХЕКТОР
ВУКОВИЋ:** Живели 100 година! Па и више!
- ТОМАШ
АДАМОВИЋ:** Били сте командант, да ли сте бар ви, који сте командовали на фронту, који сте ратовали, крварили, знали циљ овог рата? Шта су вама рекли када су вас мобилисали?
- БОРЂИЈЕ
ЖИВИЋ:** Немојте, господо, о политици! Нисмо у скупштини, већ на дочеку Нове године.
- АКАДЕМИК
БУКАНОВИЋ:** Господо, не гњавимо више нашег пријатеља. Рекао је да о томе не жели да говори. Јасно је да су сви циљеви, свих ратова, били и остали тајна.
- ХЕКТОР
ВУКОВИЋ:** Господо, ту је пиће, ту је храна, пијмо, веселимо се, па ми чекамо нашу српску Нову годину!
- ИВАН
ДАНИЛОВИЋ:** Господине Ђукановићу, ви без разлога мистификујете ствари. То што сте рекли је чиста измишљотина, комунистичка пропаганда. Циљ овог рата је да се комунистички, титоистички естаблишмент обогати. Они су због ратног профита гурнули југословенске народе у крвави рат!
- АКАДЕМИК
БУКАНОВИЋ:** Ви сте сјајан диригент, Иване Даниловићу, али када бисте дириговали као што сада причате то не би била музика, већ лупетање, клапарање...
- АЛЕКСАНДАР
МОМЧИЛОВИЋ:** Нисте у праву, Даниловићу! Комунисти су све урадили да сачувају Југославију! Југославију су растурили националисти, а међу њима су, наравно, и српски националисти! Док су комунисти били на власти, био је мир, сви су лепо живели, били смо земља са великим угледом у свету.
- РАДОЛИЦА
МАРОЈЕВИЋ:** Југославију су растурили црвени ђаволи. Они су створили систем, економски и политички, који је држави стварао огромне губитке, али је њима доносио огромну корист и привилегије. Деценијама су тај систем одржавали узимањем кредита на Западу које ће овај народ враћати, а никада неће моћи да врати. Криза је избила

када Запад више није желео да финансијски одржава њихов систем и тражио је да се кредити врате. Повели су рат да би нам замутили свест и у мутном уловили оно што им треба. Они ће после овог рата бити богаташи, са десетинама милијарди долара на приватним рачунима у страним банкама, а ми патриоти, бићемо обесправљени кривци за рат. И рат, и ову инфлацију, која је наводно због рата, они су смислили као начин да опљачакају народ!

БОРЂИЈЕ

ЖИВИЋ: Господо, ово нису теме за свечани дочек...

РАДОЈИЦА

МАРОЈЕВИЋ: Не упадајте у реч, госн Ђорђејце!

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Слажем се са господином Маројевићем. Погледајте ко води рат: све бивши комунистички функционери, чланови ЦК СКЈ, генерали, полицајци, удбаши или некадашњи дисиденти који су, у ствари, били провокатори у њиховој служби. За кога год се народ определи - определио се за њих, определио се за своју пропаст. Радојица Маројевић је композитор. Он има апсолутни слух. Одлично је препознао проблем, зна како се компоњују сложене целине.

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Заборављате једну ствар: сви смо ми били комунисти!
Сви смо одрасли на комунистичком хлебу!

Телефон звони, али због живе расправе, нико не диже слушалицу.

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Тај хлеб је био горак, отрован...

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Можда је и био горак, али не отрован, наравно. Горак због идеолошких разлога, али га је било за све!

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: Ни то није тачно! Људи су у комунизму гладовали. Поцркали би од глади да није било америчке, капиталистичке помоћи!

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Да, да, помоћ са запада је била награда за издају Совјетског Савеза, за бежање из комунистичког блока у загрљај капитализма!

САВО

МИЛОВИЋ: Причајте шта хоћете, али у СФРЈ се живело много боље него у земљама Варшавског пакта. Титу се мора признати да је успео да нађе заветрину од ветрова два светска блока, а да га помажу и једни и други. Никад се у Југославији није боље живело, никада мир није дуже трајао на овим просторима, као за време Тита, за време хладног рата, а кад је нестало претњи од рата између два блока југословени су заратили међу собом. Живели!

Сви наздрављају, исцрпају, халайљиво џрпају и зупају храну. Борђију Живићу и Миливоју Војиновићу није ни до њиха ни до хране.

БОРЂИЈЕ

ЖИВИЋ: Јао, опет комунизам и антикомунизам! Може ли у Србији о нечему другом да се разговара осим о комунизму и антикомунизму. Доста ми је, људи, више и левог и десног мрака!

АЛЕКСАНДАР Нема код нас левог и десног мрака! Постоји само десни
МОМЧИЛОВИЋ: мрак! Десница је увек била мрачна! Левица никад!

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Која десница, који мрак! Нема код нас деснице...

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Како нема, пуна је Србија националиста, а националисти су десница, као нацисти...

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: И нацисти су били левичари, или су бар почели као левичари. Курцио Малапарте је 1931. године писао да је Хитлер социјалдемократа, Мусолини социјалиста...

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: Хитлер је био каплар, Броз је био каплар...

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Малапарте лаже и он је био фашиста!

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Данашња десница у Србији је левица. Лево у парламенту седели су сиромашни и због тога су названи левица, десно у прапарламенту седели су богати и зато су названи десница. Данашња комунистичка врхушка је богаташка класа, то је тај СК ПЈ, они су десница јер имају новац и моћ, они владају из сенке. Опозиција је сиромашна и слаба и она је, у ствари, левица.

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Господо, када је реч о томе где је ко седео у скупштини,

и ко где данас седи у скупштини, могу да вам кажем да је Калигула коња прогласио за сенатора а да је Милошевић скупштину напунио коњима. То је видан напредак. Није важно ко где седи – лево или десно.

Поново лућњава на вратицама.

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Клуб је затворен, не ради до даљњег!

ГЛАС

ИЗА ВРАТА: Ђани овде, отварај!

Томаш оћључава вратица.

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Ђани, да ли си икада стигао на време?

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Томаше, рекао сам да никога не пушташ. Али... хајде, нека му буде!

ЂАНИ

АЈАНОВИЋ: Убише човека, код мене у крају. Нисам могао да се пробијем, полиција је блокирала улицу.

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Кога убише?

ЂАНИ

АЈАНОВИЋ: Неког човека. Код супермаркета. Истрча дечко из кола, приђе човеку, опали му у главу, врати се у ауто и побегоше. Још се тресем. Не могу да верујем шта ми се пред очима догодило.

РАДОЛИЦА

МАРОЈЕВИЋ: И сами чујете ову пуцњаву. Чуди ме да нема више мртвих...

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: Све су то последице безбожничке диктатуре. И национализма је њихово дело. Ко верује у бога, није националиста. Национализам је у Југославији вештачка творевина комунизма. Коминистичка олигархија намерно није решавала отворена питања односа јужнословенских народа. Чак је супротности заостравала, користили су принцип: завади па владај, завађали су југословенске народе, а онда су их тобож они мирили и спашавали јединство Југославије. Имали су 45 година времена да све међунационалне проблеме решавају у

миру, стрпљиво и толерантно. Они намерно то нису радили, једноставно нису хтели, оставили су ту ватру да тиња да би могли да је распале кад им буде било потребно. Распалили су националне страсти, пожар се разбуктао, нико га не може угасити, и неће престати док све не изгори. Остаће само згаришта. За уништење Југославије оптужиће и осудити националисте, који су прерушени комунистички агенти.

Телефон звони, нико не диже слушалицу. Најлољу све љрашићи од љејбарди, љуцњаве из љишилоља и ауљомайскољ оружја.

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Ако је тачно да постоји та комунистичка олигарљија, ако она господари материјалним богатствима и нашим животима, зашто су ратовали зашто су уништавали земљу? Зашто се нису споразумели, нагодили?

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: Нису могли да се договоре коме ће колико припасти! Лакше и брже им је било да створе ратни хаос, да пљачку народа прикажу као последицу националистичког рата. Ово је рат националних комунистичких фракљија, а не рат јужнословенских народа...

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Нисте ми објаснили какву корист они имају од свега тога?

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: Опљачкали су девизну штедњу. Кад су са тим завршили, измислили су Језду и Дафину. Нова фаза пљачке је инфлација...

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Девизну штедњу је опљачкао Анте Марковић, за Језду и Дафину је крив сам народ! Сетите се километарских редова пред тим лажним штедионицама. Шта су чекале те хиљаде и хиљаде људи? Хтели су да узму паре. Даш им сто марака, после месец дана станеш у ред, чекаш два дана и добијеш 200 марака. Радиш два дана месечно и добијеш сто марака – директорску плату! Ко је уложио хиљаду, на то је добио хиљаду – без рада. Чије паре су они узимали? Желели су да узму туђе, да се за неколико месеци обогате, а да ништа не раде. Стојиш у реду неколико дана и постанеш богаташ!

Нестјаје стјрује. Сјоља дојру звиждуци. Појачава се јуцњава. Томаи њали свеће и настјавља расјраву.

ТОМАШ
АДАМОВИЋ: А ко је омогућио да народ буде преварен? Сетите се какву су само медијску рекламу имали ти лажни банкари.

РАДОЈИЦА
МАРОЈЕВИЋ: Они су покупили тај новац и однели на приватне рачуне у иностранство! Српско национално богатство сада је на Кипру, у Грчкој, Кини, Русији, Либији... Маурицијусу... и ко зна где!

ХЕКТОР
ВУКОВИЋ: И Милан Стојадиновић је побегао на Маурицијус пре него што је отишао у Аргентину?

РАДОЈИЦА
МАРОЈЕВИЋ: Ми не можемо без Маурицијуса. На Титовој сахрани била је делегација комунистичке партије Маурицијуса.

АКАДЕМИК
БУКАНОВИЋ: Тај новац је изнет из земље због санкција Уједињених нација и биће враћен када буде укинута блокада. Да то није рађено како бисмо помагали Србе у Хрватској и у Босни? То све земље света раде из тајних фондова!

РАДОЈИЦА
МАРОЈЕВИЋ: Никад тај новац неће бити враћен у земљу!

ТОМАШ
АДАМОВИЋ: А инфлација? Ко је крив за инфлацију?

АКАДЕМИК
БУКАНОВИЋ: И она је последица рата. Нема рата без инфлације!

ИВАН
ДАНИЛОВИЋ: Инфлацијом, вртоглавом инфлацијом, они хоће и последњу девизу да покупе народу, да га буквално оставе без пребијене паре!

ЂАНИ
АЈАНОВИЋ: Ми нисмо политичари, ми смо уметници, ствараоци. Хајде да се бавимо нашим послом. Ја молим нашег угледног глумца, заслужног уметника, Сава Миловића, да креативно допринесе свечаном чину оснивања Агенције за духовни развој.

Миловић усјаје, њише се, јришиј је, рецијује јесму Буре Јакшића “Јевроји”.

САВО

МИЛОВИЋ: Теби да певам – теби, тиранко!
 А дух ми мори отров и гнев;
 Увреда твојих жаоци јетки
 Потпаљују ми племенит спев.

Милијунима народи пиште,
 Милијун груди прсипа крв –
 Милијунима пале кућиште,
 Милијун људи гмиже ко црв.

(Миловић скандира Јакшићеве стишкове, уметници се дошајивавају, не слушају за њажљив. Миловић је под ушницајем алкохола ња прескаче стиrophe и стишкове. То нико не примећује)

“Изгинућемо!!!... Па изгините!”
 Подсмеха твога горди је збор –
 “И гинућемо – гинути славно!!
 Ил’ с мачем пресећ Гордијев чвор.”

“Изгинућемо – али слободни –
 Јер Србин неће да буде роб!
 Тамо далеко на светом гробљу
 Потражћемо живот ил’ гроб!”

Присујини који нису њажљиво слушали, крај реципиације њоздрављају бурним айлаузом. Затим њоново насивљају историјску расправу.

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Док је Броз био жив од Запада смо добијали кредите, а сада добијамо санкције!

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Санкције добијамо јер не можемо да вратимо његове дугове!

РАДОЛИЦА

МАРОЈЕВИЋ: Причајте шта хоћете, али ова власт је гора од Брозове власти!

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Опет ствар окрећете наопако! Да није ове власти Српски народ би већ био уништен због онога што му је урадила Брозова власт. Ова власт се побунила против титоизма који је све југословенске народе држао на окупу на рачун српског народа. Зато су све националне олигархије напаале и нападају садашњу српску власт!

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: Ова безбожничка власт је гора од турске власти. Ни Турци не би раји радили ово што народу раде ови зликовци!

Долази сѝруја, райоложење се мења, Томаш хоће да ѓаси свеће.

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Немој још гасити свеће, можда ће опет нестати. Мрак је Србима својствен...

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Сваки народ има власт какву је заслужио! А српски народ је заслужио много гору власт од ове власти!

Поново неко куца на врати. Умейници обузеиши жусѝром, бучном расѝравом не чују куцање. Међуишим ѝосеѝилац је уѝоран и куца све јаче. Чувиши куцање за ѝренуѝак сви уђуѝаше.

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Причате против комуниста и против власти, а ево они су пред вратима. Изгледа да казна брзо стиже. Чувајте се комуниста, они су најопаснији када их нема, када су у илегали. На власти, комунисти су безопасни!

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Клуб је затворен, не ради!

Али онај који куца не одусѝаје.

ГЛАС

ИЗА ВРАТА: Отворите! Овде Сениша из обезбеђења! Долазим на смену, да заменим колегу!

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: Господо, да нам црвена мафија поново не би заузела или отела Клуб, изнајмили смо момке из агенције “Несаломиви” да дежурају 24 часа. У тој агенцији су све проверени борци из овога рата. Они су гледали смрти у очи, они су храбри, мафија са њима нема никакве шансе!

Хекѝор ѓовори ѝуних усѝа, а када заврши реѝлику, zaloђај залије вином...

САВО

МИЛОВИЋ: Господине Хекторе, ви литар по литар и постаћете Хектор-литар – Хектолитар!

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: Ви ћете постати Саво Жиловић јер много жилавите, нарочито Жилавку!

САВО

МИЛОВИЋ: Не свиђа вам се име? Имам ја ново, за вас: Вектор!

ХЕКТОР

БУКОВИЋ: Није време ни прилика да се шегачимо са туђим именима.

Паузу због уласка у Клуб момка из обезбеђења користи академик Букановић да у свом монологу очисти лекцију до усијања зажареним и оспрашеним полемичарима.

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Слушам вас, господо, пола сата говорите! Не могу да дођем до речи, а причате глупости! За вас као да народ не постоји. По вама народ се ништа не пита. Вама народ ништа не значи. Опседнути сте мрачним силама, уобразили сте да постоје само некакве завере, да светом владају некакви невидљиви људи, непознате силе! Па ко још у то верује?

ХЕКТОР

БУКОВИЋ: У земљама високо развијене демократије, које су водеће економске и војне силе, у земљама са највишим остварењима у култури и науци, све се зна, нема тајни. Тамо се зна ред. Тамо се влада на основу закона које сви поштују! Теорије завере измишљају квази интелектуалци примитивних народа.

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Ахиле, могу ли да наставим? Садашња власт мора да обави велике послове од општег интереса. А то кошта. Цена је економска ситуација у којој се налазимо, која се у овом тренутку не може избећи. Сав новац који је изнет из земље биће враћен када нам скину санкције. Постоји поуздан програм за сламање инфлације који ће бити примењен у тренутку када се створе услови.

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Један од великих циљева је стварање српске државе коју су Карађорђевићи изгубили утапајући је у Југославију јер су били мегаломани. Има и других циљева о којима се не сме говорити. Па ви бисте хтели да вама, или нашим непријатељима, они који сада воде народ најваљују потезе? Па то је будлаштина!

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Садашња власт је створила Србију од Книна до Неготина. Србија никада у историји није била већа! Никад већа! Сада је само треба сачувати. А то кошта. Издржаћемо онолико колико смо јаки. Ако једна карика пукне – пуца цео ланац!

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Прво беше од Вардара па до Триглава, па од Хоргоша до Драгаша, сада је од Книна до Неготина. Плашим се да ће на крају бити од Сурчина до Врчина.

РАДОЛИЦА

МАРОЈЕВИЋ: Да нисте ви, Томаше, тајни аутор неких од тих стихова. Колико ми је познато ви сте аутор паролe “И после Тита – Тито”. Продали сте је за два вискија.

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Тачно је, Томаш је аутор, само то крије ко змија ноге.

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Није тачно да кријем. Како кријем кад знате?

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Он и даље у потаји, воли свога друга Тита.

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: За мене је свака безбожничка власт и свака безбожничка опозиција антисрпска. Ми немамо опозицију јер су у њој комунисти које су одбацили комунисти. Куд год се окренеш – леђа ти позади.

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Ви гледате или само добру или само лошу страну комунизма. Сетите се само колико су путева, фабрика, електричних централа, плантажа и пољопривредних комбината, од којих сада живимо, изградили комунисти, колико су оружја и муниције нагомилали тако да сада не зависимо ни од кога у одбрани земље. Све су то створили озбиљни и поштени људи. Комунисти.

Нес̄ијаје с̄ируја, раз̄говор се нас̄ивља уз свеће.

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: Ево, на крају двадесетог века они ни струју не могу да обезбеде народу!

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: То и није лоше, можда ће се побољшати наталитет. Има хране и пића, уз свеће је романтично.

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Ја сам увек био против комуниста, никада нисам био члан њихове партије. Због тога су ме прогањали. Био сам против њихове власти зато што је владала једна партија. Сада смо вам увели вишепартијски систем, изволите, бирајте!

Телефон, ујорно звони. Синиша љодиже слушалицу.

СИНИША: Да... не... да... не... не... грешка.

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Човек који критички размишља, личност која има култивисану критичку свест, мора бар мало да буде леви-чар. Левичари су најжешћи критичари постојеће стварности.

Поново се љали свејло. Саво Миловић је одсјавао у мраку, љробудило га је свејло и он бунован рецијује.

САВО

МИЛОВИЋ: Пода мном поље од крви наше,
На њему паде све што бијаше!
Ту царе Лазо, ту сунце зађе,
Ту девет миле изгину браће,
Ту с дружбом давно Обилић спава –
Косово равно! ... Рано крвава!

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Ево, дошла је струја, господин Миловић нас је частио патриотским стиховима Ђуре Јакшића, мислим да је сада заиста доста, најлеше вас молим, да променимо тему разговра!

ЂАНИ

АЈАНОВИЋ: Молим вас само нешто да кажем!

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Не може, Ђани!

ЂАНИ

АЈАНОВИЋ: Али нисмо завршили дискусију!

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Каква курац дискусија! Па коме један, није ово партијски састанак! Ово је дочек Нове године!

ЂАНИ

АЈАНОВИЋ: Дозволићете, имам право нешто да кажем!

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Ако хоћеш да говориш о ономе о чему је до сада наклапано, не може! Једи, пиј, ћути!

ЂАНИ

АЈАНОВИЋ: Могу ли само две реченице?

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Али само две.

ЂАНИ

АЈАНОВИЋ: Српски народ има два велика непријатеља: највећи српски непријатељ је бела куга, а следћи велики непријатељ, раван највећем, то је титоизам!

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Рекао си шта си имао, могу ти рећи да је то за мене потпуна новост. Можемо ли да завршимо овај разговор?

ЂАНИ

АЈАНОВИЋ: Ракао сам једну, сложену, хоћу да кажем и другу!

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Ма причај шта хоћеш, са Србима је тешко изаћи на крај када су у питању разговори о политици. Да парафразирам Десанку Максимовић: приче о политици поред лампека!

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: Видите како су посејане заразне клице титоизма. И сада, четрнаест година после смрти, он и даље влада.

РАДОЈИЦА

МАРОЈЕВИЋ: Ако би на изборима за председника Србије, на гласачком листићу било: 1. покојни Тито – Срби би масовно заокружили број један, он би убедљиво добио изборе! Мртав Тито би победио на слободним и демократским изборима у Србији! Први би за њега гласали Слоба и Мира. Она мисли да јој је Тито отац.

Телефон звони.

СИНИША: Да... да... Бићемо опрезни.

Синиша завршава разговор, седа за сто са јелом и њићем. Најољу све инџензивнија њуцњава, рафална њалба.

ЂАНИ

АЈАНОВИЋ: Трешти ко да је рат!

СИНИША:

Сад ми јавише из Агенције да је дошло до опасног обрачуна два клана. Била је јака палба.

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Пуца као да смо на фронту, команданте!

БОРБИЈЕ

ЖИВИЋ: И ово је нака врста рата...

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: Тако су почињали сви ратови, од Антике до данс. Ситни сукоби су попут искре палили велике пожаре. Не може свуда у окружењу да буде рат, а Београд да остане нетакнут.

РАДОЈИЦА

МАРОЈЕВИЋ: То је тачно, господине Хекторе, нарочито ако се има у виду да је Београд четрдесет пута рушен и паљен.

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Сви причате о рату осим ратника са прве линије. Рат је почео због таквих као што сте ви. Сви сте били за рат да бисте седели поред телевизора гледали извештаје и навјјали. Онда одете у кафанчине, препричавате, коментаришете и напијете се као стоке. Људе са прве линије фронта нико ништа не пита. Јел тако команданте?

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Ја сам дошао у агенцију за духовни развој.

Сви уићхнуше. Нејријайни мук љрекиде љријићи Саво Миловић.

САВО

МИЛОВИЋ: Срби без имало сујете, без имало мржње морају себи да признају да је Тито био врло вешт владар и да их нико у историји није тако лако и вешто држао у покорности, на краткој узици Био је мајстор превара. Рецимо, сигуран сам да је он организовао студентске демонстрације 1968!

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: Броз је искористио студентске демонстрације 1968. да би организовао хрватски маспок 1971. Ако се Београд бунио 68, зашто не би Загреб 71? Тако је то он извео. Он је стајао иза свих хрватских шовиниста, Броз је аутор њиховог захтева за оцепљењем 1971.

САВО

МИЛОВИЋ: Да је Тито апсолутно стајао иза маспока доказ је што је све њихове захтеве уградио у устав из 1974.

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: Када је донео тај устав 1974. могле су да се кажу само три ствари:
 1) да је то најнапреднији устав у историји човечанства;
 2) да нико нема право (по том уставу) да потпише капиталацију Југославије ните било ког њеног дела;
 3) да тај устав коначно омогућује онима који стварају вишак вредности да располажу тим вишком.
 Само је то смело да се каже.
 О томе да тај устав даје могућност републикама и покрајинама да прогласе независност и отцепљење, а да ће границе тих држава бити републичке границе - није смело ни да се писне. Ко је писнуо ишао је у затвор. Као професор Ђурић са Правног факултета у Београду.

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: А зашто ви нисте поступили као професор Ђурић?

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: Био сам кукавица и полтрон!

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: А шта сте сада?

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: Сада је друго време, сада може слободно се говори.

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: А ко је изборио ту слободу?

ЂАНИ

АЈАНОВИЋ: Сви смо се изборили!

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Колективна заслуга?

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: Комунисти још славе Дан републике, 29. новембар 1943, а тада је у Јајцу одлучено да Космет и Војводину одузму Србији. Што настане у јајцу мора да заврши у к...

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Господо, драги моји Срби!

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Па ти нам се обраћаш као да пишеш писмо. Као што је Броз писао писма!

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Господо, Срби, слушај вас колико мрзите Тита. Сад ми је јасно колико је он био у праву. Срби су непоправљиви националисти и шовинисти. Мрзите Тита само зато што није био Србин. Па док је Тито био жив, сви Срби су живели у једној држави. У Титовој Југославији. Да су хтели да живе равнопрвно са осталима и сада би живели у једној држави, у Титовој Југославији. Срби су њу растурили, сада живе у 5 држава, а немају своју државу!

РАДОЈИЦА

МАРОЈЕВИЋ: Какав српски шовинизам, каква српска хегемонија, какви бакрачи. То су лажи. Како су Срби могли да буду хегемонисти у Југославији када су чинили само 36 одсто њеног становнштва?

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Па баш у томе и јесте великосрпска заблуда, мисле да их има више него што их има, мисле да су већи него што јесу.

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: Да коначно и ја нешто кажем. Комунисти неће моћи да избегну одговорност за оно што су урадили српском народу. Са петокракама на капама, са петокракама на тенковима, кренули су на Словенце. Свет су обишле слике како Срби, комунисти, нападају невине словеначке цивиле. Срби са њима нису имали спорних територија, никакав мотив за рат против Словенаца Срби нису имали! А комунисти јесу!

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Нису они бринули ни о Србима, ни о Југославији, они су бринули о Совјетском Савезу и судбини комунизма. Почетком 1991. године свим официрима ЈНА наређено је да се учлане у Савез комуниста Покрет за Југославију. У наређењу су претили да ће сваки официр који одбије да се учлани у СК ПЈ бити осуђен за издају. Тада на почетку 1991, у том наређењу-претњи, официрима су поручивали да ће убрзо доћи до промена у СССР, да ће доћи до обнове комунизам и Варшавског уговора, и да обновљени и оснажени комунисти неће имати милости према онима који се не учлане у СК ПЈ. Покушај тих промена био је неуспели државни удара у СССР, у августу 1991. Тада је комунизам дефинитивно пропао, са њим је пропао и СССР. Југословенски комунисти су остали сами без иједног савезника. Словенци, Хрвати и

муслимани су имали Америку, Немачку, западну Европу. Тек тада су се комунисти сетили да буду Срби. Глупи Срби су то прихватили и заратили са целим светом. Тако за зла која су направили у Југославији неће одговарати комунистичка врхушка него српски народ!

БАНИ

АЈАНОВИЋ: Нека Срби одговарају кад су луди!

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: Нису Срби луди, они не могу да се ишчупају из њихових окова! Партизани које су предводили Словенци, Хрвати, Црногорци убили су мога оца, побили су ми стричеве. Ја сам остао једини потомак. Узели су нам пет кућа и пет фабрика! За те злочине, за ту пљачку мораће да одговарају кад-тад. Они и њихови потомци!

Звони тилефон. Синиша разговара и једва се чује кроз ѓаламу.

СИНИША: Не.. не... нема никога из агенције Булл...

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Њихови потомци ће тебе, уважени хеленисто Хекторе, позвати на одговорност за оно што су њихови очеви радили!

БАНИ

АЈАНОВИЋ: Зашто други створише државе, а Срби не могу?

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: Па другима су помагали Америка и Немачка!

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: А зашто Србима нису помогле ни Америка ни Немачка?

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: Зато што Срби једино верују Русима!

БАНИ

АЈАНОВИЋ: Руси су незрео и неодговоран народ као и Срби! Зато су Срби и Руси толико блиски, зато су у савезу!

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: Није тачно да су Срби и Руси у савезу. Да су Срби и Руси у савезу, Руси не би продавали оружје и Хрватима и муслиманима

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Руси су пријатељи Србима исто колико и Хрватима и муслиманима и другим југословенским народима. Њима је далеко више стало до Бугара него до Срба. Мит о братству са Русима Србима су наметнули Црногорци,

традиционални русофили јер су се они по традицији школовали у Русији док су најзачајнији Срби школовани на западу, од Доситеја, преко Вука и кнеза Михајла до војводе Мишића.

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Ма каква Русија! Русија не постоји! Како можемо очекивати помоћ од земље и народа који не постоје? То није Русија већ Руска федерација, руска педерација као и југословенска! Руска федерација се састоји, ако се не варам, од 85 субјеката са атрибутима државности, то су: републике, аутономне републике, аутономне области, аутономне покрајине... Русија се данс свела на територију која је мања од територије коју је имала пре Петра Великог. Сада је коначно остварен Лењинов концепт разбијања Русије и руског народа!

РАДОЈИЦА

МАРОЈЕВИЋ: Поздравио те друг Коба!

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Па ако хоћеш да ти кажем: тај Коба је створио моћну империју, покорио је пола Европе, о тој величини Руси више неће моћи ни да маштају!

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: А колико је народа побио због те територије!

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: То не знам! Ту треба раздвојити пропаганду од реалних цифара! Приче о милионима, о десетинама милиона које је он уништио су нереалне. Једноставно, немогуће је побити те људе. Па и да их неко побије, где да их сахрани. Била би сва Русија прекривена гробовима! Те десетине милиона побијених измислили су његови непријатељи, измислили су злочине они којима није одговарао велики Совејетски Савез, моћна империја од Владивостока скоро до Атлантског океана, од које је Запад дрхтао и морао је да размисли о сваком свом потезу, а не да се понаша као данас, као свемогући светски жандар!

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: Е та велика империја, тај велики простор је прогутао Русију и руски народ као што је Југославија прогутала Србију и српски народ. И Руси и Срби су жртве сопствене митологије, мегаломаније, лажне величине! Српски владари су одувек имали нереалне амбиције које су уништавале Србију. Душан Силни је маштао да буде византијски цар. После његове смрти Србија се распала.

Александар Карађорђевић је маштао да обнови руску царевину. Примео је у Србију све официре поражене царске војске, организовао за њих специјалну академију на којој је школовао специјално обучене официре које је желео да убаци у СССР и да га тако разбија изнутра. Због тога је коминтерана подржала све српске непријатеље и растурила Југославију, а Србе обезглавила. Садашњи српски владар има амбицију да обнови СССР и Варшавски пакт и да он буде врховни маршал. Због тога нас Запад уништава, држи нас у блокади у којој ћемо поцркати као заражене животиње у карантину!

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ:

Не држи нас у блокади Запад због тога. Наши лопови су испровоцирали блокаду, тоталну изолацију. Домаћа, комунистичка мафија, нас је као овце стрпала у тор. Сада могу да нас шишају, музу и кољу кад им је воља и колико им је воља. Покупили су све паре, изнели у иностранство, сада пропасте сва предузећа, обарају им цену, па ће тим парама да их купе испод сваке цене. Измислиће да су те народне, опљачкане паре, стране инвестиције, свежи страни капитал, да не купују они наше фабрике по симболичној цени, већ зли странци. И стране фирме ће формално бити власници наших предузећа, а власници тих страних фирми биће комунистички мафијаши! А за плачку народних пара, природних богатстава, банкрот државе, биће криви Анте Марковић, Језда, Дафина, инфлација, рат... Америка, Нови светске поредак! Сви ће бити криви осим њих!

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ:

Али тада, кад народ схвати да је опљачкан, доћи ће до масовног бунта, до револуције!

ТОМАШ

АДАМОВИЋ:

Мало сутра ће доћи! Па овај народ је 5 векова верно робовао Турцима и једва су га натерали да дигне устнак.

БАНИ

АЈАНОВИЋ:

Највећи српски непријатељ је бела куга. Срби ће ускоро нестати као народ, и њега неће уништити Американци, Немци, Руси, сопствена мафија, већ бела куга, уништиће сами себе, изнутра. Ево прецизне прогнозе. Демографи су израчунали да ће се број Срба преполовити до 2005. године. У овом тренутку има 8 милиона Срба, значи 2005. биће их, по тој рачуници 4 милиона. Али то није баш тако. С обзиром на немогуће, нехумане услове у

којима живимо, бар половина Срба ће се дегенерисати, имаћемо, у суштини 2 милиона дегенерика, они неће бити ни Срби ни људи! Од преосталих 2 милиона, бар половина ће побећи у иностранство: Аустралија, Нови Зеланд, Канада... што даље од Србије и Срба. Преостали милион нормалних људи дићи ће руке од српства, утопиће се у друге народе да би сачувао голу егзистенцију. Према тој мојој простој рачуници, према мојој прогнози, 2005. године Срба више неће бити.

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Господо, још једном вас молим, хајде да променимо тему разговра. Напили сте се. Баљезгате. Да вас подсетим: окупили смо се да у весељу дочекамо нашу Српску Нову годину и промовишемо Агенцију за духовни развој. Хајде да запевамо!

СВИ:

Мој Милане, јабуко са гране...

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Видите како се лепше осећамо, како се промени атмосфера када запевао лепу песму.

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Песма нас је одржала, њојзи хвала.

РАДОЈИЦА

МАРОЈЕВИЋ: Молим вас, само још нешто да кажем о Србима и Русима и више нећу о томе говорити. У историји, скоро хиљаду година, ни Срби ни Руси нису имали своје владаре. Увек су странци владали. Сви Немањићи су били ожењени странкињама, временом су се изродили. Руси од Бориса Годунова и Ивана Грозног, коме је мајка била Српкиња....

САВО

МИЛОВИЋ: Зато је био грозни.

РАДОЈИЦА

МАРОЈЕВИЋ: Нису имали чистог Руса, ни Словена за владара! Мешали су се и Обреновићи и Карађорђевићи. Све до Лењина и Стаљина у Русији, Кардеља, Ђиласа, Бакарића, Тита у Србији! Сви су били странци.

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: И шта хоћеш тиме да кажеш?

РАДОЈИЦА

МАРОЈЕВИЋ: Да словенски народи не могу да се отргну из смртносног загрљаја туђина, разних интерационала!

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Добро, рекао си то! Јесмо ли сада завршили са том темом?

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Само још једну ситницу да питам нашег команданта: за кога је он ратовао?

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Ратовао сам за српски народ. Бранили смо Србе од повампириених усташа!

ИВАН

ДАНИЛОВИЋ: А шта сте носили на капи?

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: То није важно, важно је шта сам носио у срцу.

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Ваше је природно право да носите у срцу шта хоћете, али снимци са петокракама на капама обишли су свет. Ми, Срби, због тога смо на Западу омражени комунистички ђаволи!

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: У Америци када кажете да сте комуниста сматрају да сте луди и морате да се лечите код психијатра.

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Код Брежњева су сматрани лудацима антикомунисти, морали су да се лече код психијатра и да иду у Сибир на опоравак.

РАДОЛИЦА

МАРОЈЕВИЋ: Шта има Запад против комунизма кад су они довели комунисте на власт у Русији. Они су финансирани и Лењина и Троцког. Лењин је у Русију стигао немачким оклопним возом у организацији грофа Варбурга, шефа Кајзерове обавештајне службе, да диже револуцију док је руска царска војска ратовала против Немаца! Октобарска револуција је нож у леђа. Издаја, класична издаја. Лењин је издајник, највећи непријатељ руског народа!

АЛЕКСАНДАР

МОМЧИЛОВИЋ: Откуд вам све те измишљотине о Лењину, Троцком, о Октобарској револуцији? То су све лажи произведене у фабрикама антикомунистичке пропаганде! Где сте то читали, ко измишља све те лажи? Држите се чињеница које се научно могу доказати!

- ТОМАШ
АДАМОВИЋ: Господине команданте, какво је ваше мишљење о Вуковару?
- РАДОЛИЦА
МАРОЈЕВИЋ: Рушење Вуковара је био сулуд потез. То нам је увалио неко од издајника са наше стране. Била је потребна слика о Србима као дивљацима који без имало људскости, руше и пале, не штеде ни војнике, ни цивиле, немају милости ни према женама, ни према деци, старцима.
- ТОМАШ
АДАМОВИЋ: Молим вас, питање је упућено команданту Војиновићу и дозволите да он одговри!
- МИЛИВОЈЕ
ВОЈИНОВИЋ: Рекао сам да је рат епизода у мом животу коју сам заборавио!
- САВО
МИЛОВИЋ: Ја мислим да није у питању издаја, ни незнање, већ да је у питању српски кукавичлук. Срби су бежали са фронта, нису смели да се упусте у уличне борбе и артиљеријом је морао да се сакрије тај кукавичлук. Међутим када срушите кућу још је нисте заузели, и рушевина је заклон, и рушевина је утврђење.
- ХЕКТОР
ВУКОВИЋ: Па наравно да Срби нису хтели да гину када нису знали због чега ратују, за кога гину. Зар да Срби из Србије гину по Хрватској, а Срби из Хрватске побегли у Србију и баве се бизнисом! Слали су београдску децу, студенте, да бране пуне селендре!
- ТОМАШ
АДАМОВИЋ: Тако су и нашег Синушу послали.
- ХЕКТОР
ВУКОВИЋ: Да гину младићи, да бране старце који су једном ногом у гробу. Опет Сремски фронт.
- САВО
МИЛОВИЋ: Како рече онај – нећемо Србе на врбе, него Србе на Србе.
- РАДОЛИЦА
МАРОЈЕВИЋ: Коначно и ти нешто да погодиш!
- САВО
МИЛОВИЋ: Чујте, почела је пуцњава напољу.

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Где сте ви ратовали, Синиша?

СИНИША: У вашој јединици. Има нас још у агенцији “Несаломиви”.

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Каква ти је перспектива у “Несаломивима”?

СИНИША: Ту сам привремено. Нисам имао снаге да још две-три године студирам, после свега што сам преживео. Данас је паметније бити дилер девиза или шверцер цигарета него инжењер или лекар.

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Нажалост и мој син тако размишља. Хоће да напусти архитектонску школу и да дилује девизе. Пита ме шта ја имам од факултета.

СИНИША: За један сат на улици заради више него лекар или инжењер за месец дана.

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Лекари и инжењери ће постати дилери и шверцери.

СИНИША: То време намеће, то се мора прихватити.

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Будућност овог народа тако замишља будућност... Шверц, превара...

Разговор другова са фронтиа надајачаше загрејани умејници свако на свој начин анализирајући ситуацију у којој се налази српски народ.

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Господо више не могу да вас слушам. Забрињавајуће је да тако размишљају и говоре српски интелектуалци. Све то што сте рекли је гомила глупости. Када би вас слушао неко од утицајних људи из света заиста би дигао руке од српског народа. Ако наставите такве разговоре, све ћу вас избацити напоље!

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: Проблем је што Срби не могу да схвате да само радом могу да реше своје проблеме. Наорд мора да мора да ради осам сати дневно пет дана у недељи. Кад тако будемо радили отвориће се перспектива.

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Ахиле, ти пијеш и једеш десет сати дневно седам дана у недељи!

Неко снажно залуја на вратиа.

ХЕКТОР

ВУКОВИЋ: Ко то опет касни? Не отварајте!

ТОМАШ

АДАМОВИЋ: Клуб не ради! Дођите други пут!

Вратиа се насилно отворише, ујрчаше момци са аутоматским пиштољима, црним униформама, са фантомкама на глави. Предводио их је двомилираш шежак око 150 кила. Он се обрати уменицима.

РОКАНОВИЋ: Господо, обавештавам вас да сте на приватном поседу! Имате 2 минута времена да напустите просторије или ћете бити избачени кроз прозор!

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Ви грешите, господине! Ове просторије припадају Клубу уметника Београда! Изволите, погледајте судска решења. Ми смо власници!

РОКАНОВИЋ:

Са тим решењима можете да обришете дупе! Ви сте на приватном поседу који морате одмах напустити! Имате још минут и четрдесет пет секунди!

Рокановић гледа на сат окружен зрујом од 15 момака наоружаних аутоматским пиштољима које смеју лежално да поседују само војска и полиција.

БАНИ

АЈАНОВИЋ: Рокановићу, ти као стари, искусни, бивши полицајац, добро знаш да се пресуда мора извршити и поштовати.

РОКАНОВИЋ: Још минут и тридесет.

БАНИ

АЈАНОВИЋ: То што радиш је непоштовање суда, кршење закона, тешко разбојништво.

РОКАНОВИЋ: Ви сте народни редитељ, Бани, а не судија или адвокат. Време лети. Имате још минут и петнаест секунди.

СИНИША: Да позovem појачање?

Неспрљиво гледа академика и држи руку на шкорпиону.

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Не. Повући ћемо се. Нећу да пада крв наших младића у обрачуну са мафијом!

СИНИША: Ми смо спремни. За два минута ће стићи моји другови из агенције Несломиви!

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Зар је друг Рокановић, сива еминенција народне милиције пао на те гране да буде ударна песница мафије?

РОКАНОВИЋ: Имате још 30 секунди!

АКАДЕМИК

БУКАНОВИЋ: Одлазимо господо! Поручите онима који су вас послали да ћемо још разговарати. Све ћемо их сместити на робију! Молим вас то им поручите, а ви се причувајте, млади сте људи...

БАНИ

АЈАНОВИЋ: Запамти – ко мачем сече – од мача гине. Батина има два краја!

РОКАНОВИЋ: Мој наклон народном редитељу.

Уметници, чију ѓаламу, рекло би се, до љре два минућа нико није могао да ућишиа, немо, љокуњено, љовијеноџ реља, одлазе у колони из љросћљорија Агенције за духовни развој. Миливоје Војиновић љусћи ѓлас.

МИЛИВОЈЕ

ВОЈИНОВИЋ: Друже Рокановићу, здраво, и чувајте се! У другој прилици можда људи неће бити мирољубиви попут нас!

РОКАНОВИЋ: Нова су времена, господо уметници, бизнис немилосрдно руши препреке које су му на путу. Можда ће једнога дана они који вас сада избацују на улицу бити ваши спонзори, ваше мецене. Ако будете добри. Ако заслужите. Све се мења па и уметност.

Свећло се ѓаси, освещљен је само сћо на коме је још увек обиље хрне и љића. Дући Нос из мрак љрилази сћолу. Халаљљиво једе и љије. Хи-сћерично се смеје. Нос му је краћи неѓо на љочейку.

ДУТИ НОС:

Дошла су друга времена. Нос ми је краћи. Пластична операција. Променио сам се и ја. Да вам кажем шта је на крају било. Није нам позната адреса Агенције за духовни развој мада се шапуће по граду да још увек постоји. На месту некадашњег Клуба, сада је коцкарница. Рокановића су рокнули у сачекуши. Убица није пронађен. И шта још да вам кажем. Док има овде јела и пића бићемо чувари српског бића.

КРАЈ